

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 98.538 van 28 augustus 2001
in de zaak A. 95.196/VII-22.712**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. MEULEMANS,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Koningin Astridlaan 143

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 4 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 28 februari 1997 en verklaarde zich op 18 oktober 1999 voor de tweede keer vluchteling.

1.2. Op 7 juli 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 2 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 27 juli 2000 in het Centrum voor Illegalen te Merksplas, bijgestaan door een tolk, die de taal Farsi machtig is.

Betrokkene, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Khorambad. Op 28 februari 1997 heeft hij een eerste asielaanvraag ingediend, dewelke resulteerde in een negatieve beslissing op 22 december 1998, in de gegrondeheidsfase, door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze beslissing werd nogmaals bevestigd door de Vaste Beroepscommissie op 12 juli 1999. Betrokkene zou nadien niet naar zijn land zijn teruggekeerd en diende op 18 oktober 1999 een tweede asielaanvraag in. Als belangrijkste reden voor zijn tweede asielaanvraag in dringend beroep stelt betrokkene dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar zijn land, omdat zijn leven er in gevaar zou zijn.

Betrokkene kan niet aannemelijk maken een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève te koesteren. Zo brengt betrokkene geen nieuwe elementen aan en stelt hij zelf dat zijn toestand sinds zijn eerste asielaanvraag niet veranderd is. Betrokkenes eerste asielaanvraag werd uitvoerig behandeld en resulteerde in een negatieve beslissing.

Ook bij zijn tweede asielaanvraag brengt betrokkene geen nieuwe elementen aan die wijzen op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg haalt betrokkene geen ernstige aanwijzing aan dat zijn leven of vrijheid in het gedrang zouden zijn overeenkomstig de criteria van de Vluchtelingconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 juli 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar enig middel stelt dat de bestreden beslissing de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en het recht op verdediging, en artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt;

Overwegende dat de verzoekende partij opwerpt dat zij zich ergert aan het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte van oordeel was dat de "problematiek met diens naaste familieleden van geen belang was in het kader van zijn asielaanvraag"; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus ten onrechte zou stellen dat de feiten vreemd zijn aan de Conventie van Genève en dat het een privé-aangelegenheid betrof van de familieleden van de verzoekende partij; dat de verzoekende partij meent dat zij de kans had moeten krijgen te bewijzen dat verschillende van haar familieleden op gruwelijke wijze zijn omgebracht; dat, aangezien wordt getwijfeld aan de waarachtigheid van het relaas, meerdere interviews vereist zijn;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij voorbij lijkt te gaan aan het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht bij haar tweede asielaanvraag; dat niet goed wordt ingezien wat de problematiek van de familieleden van de verzoekende partij te maken heeft met de inhoud van de bestreden beslissing; dat de verzoekende partij geenszins beide in verband brengt; dat zij dan ook bezwaarlijk een schending van de hoorplicht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan aanvoeren, temeer daar aan

de Raad van State geen enkele bepaling bekend is die aan de eerste verwerende partij de verplichting oplegt de verzoekende partij te horen vooraleer een beslissing wordt genomen; dat op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel de plicht rust dat hij zijn beslissing stoelt op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door haar niet te horen op dit beginsel een inbreuk heeft gepleegd;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, dat het volstaat te stellen dat die op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de verzoekende partij de schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen opwerpt; dat zij echter op geen enkele wijze uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing bovengenoemde wettelijke bepaling zou hebben geschonden; dat zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar de gebeurtenissen met betrekking tot haar familieleden; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.